

ומי בכלל יכול היה לשאת זהירות

כִּי אֲסוּר הָיָה יְהוָה. הַדְּהִים אוֹתִי כְּשֶׁהֵייתִי קִטְנָה פֶּחַד הַמִּבְגָּרִים
מִהוֹפָּעֶת שֵׁם הָאֱלֹהִים: אֲבָל הַבְּנִיתִי לְלִבִּם: גַּם לָנוּ, לִילָדִים,

הָיוּ הַמִּשְׁחָקִים בָּהֶם לְשִׁמּוֹת הָיָה הַכֹּחַ לְהִזְיֵק:
דֵּי אִם לֹשֶׁם נִמְצָא חֲרוּז: דָּנָה בְּנָנָה שָׁרוֹן

עֲפָרוֹן: שָׁנִים עַד שֶׁעֲצַרְתִּי לַחֲשֹׁב מָה הָיָה נוֹרָא:
הַמּוֹזִיקָה הָיְתָה גִּנְאִי: הָעֵמֶק-הַלֹּא-נוֹדָע,

בֶּן-הָאָדָם, נִכְבֵּל לַמִּקְרִי לַמִּגְחָךְ: הוּא הוּא פֶּחִית שְׁמוּרִים
רִיקָה מִרְעִישָׁה נוֹרְאוֹת: דָּנָה בְּנָנָה שָׁרוֹן עֲפָרוֹן

וְאִם אֶפְשָׁר כֹּךְ אֶפְשָׁר גַּם אַחֲרֵת: שֵׁם שְׁאֵם תֹּאמְרִי
פַּעַם אַחַת: יִכָּה הַבֶּרֶק, יִפֹּל הָאֶסוֹן, דְּבַר מָה

שָׂאִין לְהִתִּירוֹ לֹא בְּשִׁבוּעָה לֹא בַּחֲרֵב וְלֹא בַּמֶּלֶה אַחֲרֵת:
לַעֲקוֹף מִסָּבִיב, לַעֲבֹר בְּשִׁתְיָקָה: בְּטָרֵם הַבְּנִיתִי חִלְקִיתִי כְּבוֹד

לְזִמְרָה: מִצְחָהִים עַד צִהָרִים הָיָה הָאוֹר מִנֵּחַ עַל חֲמִירִי
הָאוֹתִיּוֹת וּבִזְהִירוֹת הָיָה לְלַכֵּת: וּמִי בְּכָלֵל יָכוֹל הָיָה לְשִׂאת

זְהִירוֹת בְּדִלְקָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַסֶּרֶפֶד וְהַקִּיסוֹס: הָעֲצָמִים
שָׁרוּ וְהִדְבִּיקוּ בְּמַחְלוֹתֵיהֶם הַמִּשְׁנוֹת: שְׁמוֹת תֹּאֵר

הַפְּרוֹת הָרוֹזוֹת וְהַשְּׁמִנוֹת עָלוּ מִהִיאֹר
הַזֶּמֶן הַבִּלְתִּי נִרְאָה עָלָה כְּפָרָה

מִנְהָר לֹא נוֹדָע שֶׁל אֶרֶץ אוֹיֵב, שְׁמִנָּה אַחַת רִזָּה אַחַת
טוֹב לָהֶן לְשָׁנִים לְהִיּוֹת שְׁמִנוֹת לְנָשִׁים לְהִיּוֹת רִזּוֹת

לזמן באטיות בקר להתגלות מתוך מים: והסכנה התמידית
מה עוד יאמרו עליך מלפנים ומאחורי הגב, ומה תאמרי את

איה תקדמי את הפנים הטובות והפנים הרעות: אם לא בפניקה
ובכל האסטרטגיה הכבדה של חנפה וכפל מחשבות

והמנעות אינקץ מהי דעתך: ומאידך הפלא לתת סטירה
למלכת הכתה כי קראה בשם בוז לילדה הגבנת:

היית פחדנית כשלמה המלך ורכב הברזל בהרי ירושלים
עורר בך סלידה: והמורה לספרות – השתאות כי בקשה

להוכיח את קיומו של האל: נרגשת כמו לשעור בכימיה
הגעת: היום עומד להתגלות הסוד האחרון: והיא אמרה

אני מניחה אכן על השלחן: והניחה: ולעולם האכן הזו
לא תזוז אם ננטש אותה כאן: מכאן ואילך רק האלהים
יכול לגשת לשלחן:

בפי עמד טעם קרטון, המבגרים ופתרונות הקש:
אבל היא למדה אותך דבר מה, לא?

במה הוגים יומם ולילה: איה תהפך האכן לרוח: הרוח
לאכן: ואיש לא אמר: יש חמר שלעולם לא יומר ברצוד:

האם זה גבול השירה

לעצאזל –

תיש הו תיש

הו תיש עם זקן ולו ארבע

רגלים וגם זנב קטן